

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/55/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7914202109
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7914202109.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členov JUDr. Petra Tutka a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobcu Mesto Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, IČO: 00691135 proti žalovanej M. H., nar. X.X.XXXX, bývajúcej v N., Š. X, zastúpenej Z.. K.. P. H., bývajúcim v N., Š. XXX/X, o zaplatenie 68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 8. septembra 2017 č.k. 12C/212/2014 -141 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia 68 eur s príslušenstvom titulom úhrady nákladov vynaložených na odtiahnutie motorového vozidla, ktorého bola prevádzkovateľom, ku ktorému došlo dňa 6.5.2013 z dôvodu, že vozidlo vytvorilo prekážku v cestnej premávke v Meste Košice na Festivalovom námestí tým, že bolo zaparkované na ceste. Súd prvej inštancie zároveň vyslovil, že žalovaná má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak v poradí tretím rozsudkom potom, ako jeho rozsudok zo dňa 3.7.2015 č.k. 12C/212/2014 - 87 zrušil Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.1.2017 sp. zn. 1Co/499/2015 a v ďalšom konaní uložil súdu prvej inštancie zistiť, kde konkrétne stálo označené motorové vozidlo v rozhodnom čase na Festivalovom námestí v Košiciach a ustáliť, či vozidlo stálo na takom mieste na ceste, vrátane chodníka, že tvorilo prekážku cestnej premávky, či žalobca bol (je) správcom cesty, na ktorom stálo vozidlo, ktorého prevádzkovateľkou bola žalovaná, t.j. či boli splnené podmienky v zmysle § 43 ods. 4 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase, kedy došlo k odťahu motorového vozidla žalovanej, t.j. dňa 6.5.2013.

3. Pri rozhodovaní po vrátení veci súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že dňa 6.5.2013 Mestská polícia žalobcu nariadila odtiahnutie motorového vozidla zn. Ford, evč: Y., ktorého prevádzkovateľom je žalovaná, a to z miesta, na ktorom bolo zaparkované na cestnej komunikácii na Festivalovom námestí v Košiciach z dôvodu, že vozidlo žalovanej podľa žalobcu tvorilo prekážku v cestnej premávke, ktorou bolo (je) nedovolené státie vozidla v križovatke. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že dňa 6.5.2013 žalobca vyhotovil aj protokol o odstránení vozidla a ako dôvod odstránenia v protokole je zaznačené státie v križovatke a prekážka v cestnej premávke. Dodal, že ešte pred doručením uvedenej výzvy žalovanej, žalobca doručoval prvú výzvu na úhradu nákladov zo 6.5.2013 manželovi žalovanej, ktorý mal uvedené vozidlo zaparkovať ako jeho vodič, v ktorej žalobca ako dôvod odtiahnutia uviedol len § 43 ods. 4 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z., avšak vo výzve zo dňa 6.5.2013 žalobca neuviedol žiadny popis skutku, hoci

vo formulári výzvy je vyhradená na tento popis osobitná časť s uvedením - popis zisteného skutkového stavu - v čom spočíva porušenie predpisov, ktorú bol žalobca povinný vyplniť, avšak žalobca namiesto popisu skutku uviedol iba „§ 43 ods. 4 písm. a) zák. č. 8/2009 Z.z.“. Zistil tiež, že žalobca podal aj podnet na začatie priestupkového konania Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Trebišove, Okresný dopravný inšpektorát, z ktorého záznamu zo dňa 17.6.2013 č. ORPZ-TV-OD12-219/2013-P súd prvej inštancie zistil, že tento policajný orgán rozhodol o odložení veci začatej na podnet žalobcu, pretože zo strany objasňujúceho orgánu nebol priestupok dostatočne zdokumentovaný a objasnený a absentuje protiprávne konanie páchatela, t.j. absentuje objektívna stránka priestupku. Oznámenie žalobcu teda podľa príslušného policajného orgánu neodôvodňuje začiatok konania o priestupku alebo o postúpení veci podľa § 71 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

4. Súd konštatoval, že žalobca žiadny iný dôvod, ako nedovolené státie vozidla v križovatke neuvádzal, tento jediný dôvod uplatnenia svojho nároku uvádza aj vo svojom vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu zo dňa 9.4.2014, v odvolaní zo dňa 30.12.2014 a v odvolaní zo dňa 29.7.2015, v ktorom len všeobecne argumentoval, že „správca môže odstrániť vozidlo, ktoré je ponechané na ceste, vrátane chodníka, na náklady prevádzkovateľa, ak je ponechané na mieste, kde je zastavenie a státie zakázané a kde tvorí prekážku v cestnej premávke“ a že „je to preukázané videozáznamom“. Po právnom posúdení sporu podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 8/2009, § 2 ods. 2 písm. f), g), j) a r) zákona č. 8/2009 Z.z., § 23 ods. 2, § 25 ods. 1 písm. c) a d), § 43 ods. 4 písm. e) zákona č. 8/2009 Z.z., ako i vychádzajúc z ustanovenia § 43 ods. 3, § 79 ods. 1, § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase podania žaloby žalobcu na súd (ďalej len „O.s.p.“), z ustanovenia § 470 ods. 1 a 2, § 149, § 150 ods. 1, § 153 ods. 1, 2 a 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd uzavrel, že žaloba nie je dôvodná. Poukazom na skutočnosť, že žalobca okrem popisu prekážky státia v križovatke, v spore sa na žiadnom mieste nezmenil o žiadnej inej konkrétnej prekážke, ktorú malo vozidlo žalovanej tvoriť, pričom vo svojich podaniach ako jedinú právnu kvalifikáciu prekážky označil žalobca ustanovenie § 25 ods. 1 písm. d) zákona č. 8/2009 Z.z., t.j. státie v križovatke a v podaniach zo dňa 29.5.2014, dňa 19.11.2014, dňa 27.4.2015, dňa 27.5.2017 a dňa 1.8.2017 sa žalobca obmedzil iba na oznámenie, že trvá na žalobe a dáva súhlas k vykonaniu pojednávania v jeho neprítomnosti, pričom ani v jednom z uvedených podaní odtiahnutie vozidla žalobca neodôvodnil inou prekážkou v cestnej premávke, ako ju označil v žalobe, t.j. prekážkou uvedenou v § 25 ods. 1 písm. d), a to nedovolené státie v križovatke s tým, že žalobca k žalobe pripojil oznámenie zo dňa 5.11.2013, ktorým žalovanej dal na vedomie, že z dôvodu „státia a parkovania na mieste, kde vozidlo tvorilo prekážku cestnej premávky“ má žalovaná uhradiť náklady, ktoré mu vznikli vykonaním odtiahnutia vozidla, a teda že dôvodom na odtiahnutie bolo státie a parkovanie jej motorového vozidla tak, že vozidlo tvorilo prekážku cestnej premávky, čím bol porušený zákaz vyplývajúci zo zákona č. 8/2009 Z.z., avšak bez toho, aby uviedol konkrétne ustanovenie zákona č. 8/2009 Z.z., ktoré podľa žalobcu žalovaná porušila, súd prvej inštancie uviedol, že pri rozhodovaní v spore vyhodnocoval iba tie tvrdenia strán a dôkazy, ktorými malo byť preukázané, či vozidlo žalovanej tvorilo alebo netvorilo prekážku cestnej premávky tým, že nedovolené stálie v križovatke, keďže žalobca žiaden iný dôvod odtiahnutia v spore neuvádzal, a ani v predsporovej písomnej komunikácii so žalovanou neuviedol presvedčivým, určitým a nespochybniteľným spôsobom, že by dôvodom na odtiahnutie vozidla bolo iné protiprávne konanie vodiča vozidla ako státie v križovatke. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie ako nerelevantnú vyhodnotil skutočnosť, či vozidlo pri státi na uvedenom mieste bránilo prechodu chodcov z chodníka na cestu a či tým bola porušená právna povinnosť, keďže žalobca toto v konaní ako dôvod odtiahnutia vozidla netvrdil, a preto túto skutočnosť ani neučinil predmetom dokazovania podľa § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O.s.p. a následne podľa § 132 ods. 1, § 149, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1 CSP a usúdil, že námietky žalovanej sú opodstatnené, keďže jedinou spornou skutočnosťou v spore bol fakt, či vozidlo žalovanej v čase odtiahnutia stálie alebo nestálie v križovatke, a teda či zo strany vodiča bol porušený zákaz stanovený v ust. § 25 ods. 1 písm. d) zákona č. 8/2009 Z.z.. V tejto súvislosti súd konštatoval, že dôkazná povinnosť ohľadne tejto spornej skutočnosti je na žalobcovi v zmysle ust. § 43 ods. 4 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z. a § 132 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť iba odkazom na označené dôkazy, a preto po 1.7.2016 bolo povinnosťou žalobcu vyplývajúcou mu z ustanovení § 132 ods. 2, § 149 a § 151 ods. 1 CSP doplniť svoje podania o opísanie rozhodujúcich skutočností, lebo pri popise tvrdenia o prekážke cestnej premávky státi vozidla v križovatke sa žalobca obmedzil iba na to, že poukázal na obsah pripojených príloh a záznam z CD nosiča, ale bez toho, aby písomne alebo ústne do zápisnice, dostupným zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom žalobca uviedol a vyložil všetky údaje o polohe vozidla, o znakoch a prípadných meraniach, ktoré museli byť pre neho rozhodujúce pre posúdenie nedovoleného státia, aj s premietnutím na konkrétne znenie ustanovenia

zakazujúcej právnej normy. Dôvodil, že z týchto dôvodov v zmysle pokynov odvolacieho súdu v bodoch 24, 27 a 30 jeho uznesenia zo dňa 31.1.2017, vyzval žalobcu, aby reagoval na uvedené sporné otázky označením dôkazu, na čo žalobca reagoval podaním zo dňa 26.5.2017 tak, že súdu oznámil, že všetky dôkazy na preukázanie svojej procesnej legitímácie vo veci predložil ešte v roku 2015 a k iným sporným skutočnostiam sa vo veci nevyjadril. Dôvodil, že ak žalobca poukazoval na správu žalobcu o výsledkoch objasňovania priestupku z 18.5.2013 č. MSP-7/13/P-70 v označenom priestupkovom spise, v ktorej ako výsledok šetrenia policajta žalobcu sa uvádza, že vodič predmetného vozidla pred vjazdom na cestu z chodníka parkoval svoje motorové vozidlo, čím bránil prechádzaniu chodcom, postihnutým osobám a cyklistom prejazd cez cestu a v následnom pokračovaní na protíľahlom chodníku, čím podľa žalobcu porušil ust. § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a mal sa tým dopustiť priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 322/1990 Zb., v žalobe a ani v jednom zo svojich podaní tieto skutočnosti ako dôvod odtiahnutia a z toho plynúci nárok na náhradu nákladov odtiahnutia vozidla neuvádzal a v priestupkovom spise č. ORPZ-TV-OD12-219/2013-P nachádzajúca sa fotodokumentácia polohy vozidla a videozáznam bez ďalšieho nepreukazujú státie motorového vozidla v križovatke, lebo ani na jednej z fotografií nie je zobrazená žiadna značka križovatky, takže nie je možné z fotodokumentácie posúdiť, ktorá časť cesty zachytená na fotografiách tvorí začiatok, stred a koniec križovatky, pokiaľ by aj o križovatku išlo. Zhrnul, že žalobca bol povinný opísať skutkový stav tak, že uvedie všetky rozhodujúce skutočnosti a predloženými dôkazmi preukáže existenciu tvrdených rozhodujúcich skutočností, žalobca na žiadne vyjadrenia a podania žalovanej nereagoval zaujatím stanoviska, v ktorom by sa ku obrane žalovanej vyjadril a opísal rozhodujúce skutočnosti, nezúčastnil sa ani jedného z troch pojednávaní a v priebehu sporu žiadne rozhodujúce skutočnosti o nedovolenom stáťí vozidla žalovanej v križovatke neuviedol, netvrdil a ak aj chcel opísať rozhodujúcich skutočností nahradiť poukázaním na označené dôkazy, v čase rozhodovania súdu na uvedené nemohol prihliadnuť v zmysle § 132 ods. 2 CSP a žalobu žalobcu na úhradu nákladov za odtiahnutie motorového vozidla zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by vozidlo žalovanej tvorilo prekážku cestnej premávky, keďže tvrdenia žalobcu o tom, že motorové vozidlo žalovanej stálo v križovatke, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Dodal, že takisto žalobca ani nepreukázal, že by bol správcom komunikácie, na ktorej bolo motorové vozidlo žalovanej zaparkované a žalobcom odtiahnuté, teda že by splnil vôbec podmienku podľa § 43 ods. 4 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z., a to ani potom, čo bol podľa § 120 ods. 4 O.s.p. vyzvaný výzvou súdu zo dňa 8.10.2014 na predloženie takéhoto dôkazu do rozhodnutia súdu o vyhlásení dokazovania za skončené, a to ani po ďalšej výzve súdu zo dňa 16.5.2017, povinnosť žalobcovi vyplýva aj v zmysle bodu 27 odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 31.1.2017.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal procesne úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal opätovne včas odvolanie žalovaný. Navrhol zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie, vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie alebo rozhodnúť v prospech žalobcu. V odvolaní žalobca namietol záver súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané, že vozidlo žalovanej parkovalo na mieste, kde tvorilo prekážku cestnej premávky tým, že stálo v križovatke, naopak podľa žalobcu v spore bolo pripojeným videozáznamom jednoznačne preukázané, že vozidlo prevádzkovateľky parkovalo na mieste, kde túto prekážku tvorilo, a preto žalobca mal nielen právo, ale aj povinnosť vozidlo odstrániť a uplatniť si náklady za vykonaný odťah. Žalobca poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 140/2008 zdôraznil, že rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Policajného zboru v Trebišove o odložení veci nie je právne záväzné, lebo právo na odstránenie vozidla nemusí byť spojené s priestupkovou zodpovednosťou a preto podľa žalobcu v tomto smere argumentácia súdu prvej inštancie neobstojí.

7. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, odvolanie žalobcu označila za právne irelevantné a v podstate zopakovala svoju argumentáciu v priebehu sporu na súde prvej inštancie i v odvolacích konaniach.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné, bez nariadenia odvolacieho

pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené.

9. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. V posudzovanom prípade žalobca podľa obsahu odvolania odôvodnil odvolanie odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP vzhľadom na to, že súd buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP.

12. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je potom omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený stav. O omyl v aplikácii práva ide aj vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

13. Po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú v posudzovanom spore naplnené. Neboli zistené ani iné vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v spore, ku ktorým odvolací súd je povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

14. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil, ak žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalobca v danom spore neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie o tom, že vozidlo žalovanej dňa 6.5.2013 nedovoľene stálo v križovatke na Festivalovom námestí v Košiciach.

15. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v spore neboli preukázané jeho tvrdenia a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola buď pre nečinnosť strany sporu v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej strane sporu (§ 132 ods. 1 CSP) alebo vôbec (objektívne vzaté) nemohla byť preukázaná, teda ak výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá.

16. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré strana v spore musí tvrdiť a preukázať, ako aj rozloženie dôkazného bremena, t.j. kto je nositeľom dôkazného bremena ohľadne jednotlivých právne významných

skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer sporových strán.

17. V zásade platí, že dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky.

18. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu zrejmé, že žalobcova požiadavka voči žalovanej na úhradu peňažnej sumy vychádza z tvrdenia, že žalobca voči žalovanej požaduje úhradu nákladov za odťah označeného motorového vozidla, ktorého je prevádzkovateľkou z dôvodu, že podľa tvrdenia žalobcu dňa 6.5.2013 vytváralo prekážku v cestnej premávke tým, že nedovolené stálo v križovatke na Festivalovom námestí v Košiciach.

19. Podľa § 25 ods. 1 písm. d) zákona č. 8/2009 Z.z. vodič nesmie zastaviť a stáť na križovatke a vo vzdialenosti kratšej ako 5 m pred hranicou križovatky a 5 m za ňou; tento zákaz neplatí v obci na križovatke tvaru T na náprotivnej strane vyúsťujúcej cesty.

20. Podľa § 43 ods. 4 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z. správca cesty môže odstrániť vozidlo stojace na ceste vrátane chodníka na náklady jeho prevádzkovateľa, ak je na mieste, kde tvorí prekážku cestnej premávky. Na účely tohto zákona sa rozumie prekážkou cestnej premávky všetko, čo môže ohroziť alebo obmedziť jazdu vozidiel a pohyb chodcov (§ 2 ods. 2 písm. e/ zákona č. 8/2009 Z.z.).

21. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie v tom, že žalobca nepreukázal, že by vozidlo žalovanej tvorilo prekážku cestnej premávky tým, že v rozhodný deň stálo v križovatke na Festivalovom námestí v Košiciach za stavu, ak nepochybne v priebehu sporu napriek námietkam žalovanej, ani napriek právnenému názoru odvolacieho súdu, v súlade s ktorým súd prvej inštancie správne vo svojom uznesení zo dňa 31.1.2017 vyzval žalobcu, aby reagoval na špecifikované sporné otázky za účelom ustálenia, kde stálo predmetné vozidlo, či tvorilo prekážku cestnej premávky, či je žalobca správcom cesty, na uvedené relevantným spôsobom nereagoval. Len samotný odkaz žalobcu na ním predložené dôkazy, a to predovšetkým videozáznam, totiž nie je možné stotožniť s opísaním rozhodujúcich skutočností, nakoľko v zmysle § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy tak, ako na to správne poukázal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozsudku. Za tohto stavu súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že by vozidlo žalovanej nedovolené stálo v križovatke na Festivalovom námestí v Košiciach, pokiaľ žalobca na svoje všeobecné tvrdenie, že sa tak stalo, nepredložil žiadne iné konkrétne skutkové tvrdenia a v nadväznosti na ne nepredložil relevantné dôkazy. V tomto smere aj podľa názoru odvolacieho súdu zo žalobcom predloženého dôkazu - videozáznamu a fotodokumentácie, záver o nedovolenom stáťí motorového vozidla žalovanej v križovatke pri absencii ďalších dielčích skutkových tvrdení (na ktoré správne poukázal súd prvej inštancie nemožno bez ďalšieho vyvodiť. Správne preto prvoinštančný súd usúdil, že z fotodokumentácie nie je možné posúdiť, ktorá časť cesty zachytená na fotografiách tvorí začiatok, stred a koniec križovatky, pokiaľ by aj o križovatku išlo, lebo ani na jednej z fotografií nie je zobrazená žiadna značka križovatky.

22. Možno dodať, že žalobca ani vo svojom odvolaní v podstate ničím konkrétnym závery súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena neodôvodňuje a neponúka žiadnu skutkovú a ani právnu argumentáciu podporenú dôkazmi. Za takejto situácie preto nemôžu privodiť zmenu napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby pre neunesenie dôkazného bremena, v odvolaní žalobcu prezentované odvolacie námietky založené jedine na názore, že je jednoznačne preukázané žalobcom predloženými dôkazmi, že vozidlo žalovanej stálo v rozhodnom čase v križovatke na Festivalovom námestí v Košiciach, čím tvorilo prekážku cestnej premávky a založilo dôvod na jeho odťah.

23. Zo všetkých uvedených dôvodov napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a tak mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí, žalovaná v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a ani jej z obsahu spisu žiadne nevyplývajú. Preto odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznal.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).